

паэзія

пазія

Віктар Ярац

...жыцьця пачатак –
як пачатак дня...

Паўстанак расстаньня

* * *

Крык, як горны абвал,
вырастает з маўчаньня,
З цішыні, што напятай ірвецца струной,
Высыпявае ў крыві і бунтуе адчайна –
Так рака цёмны лёд узрывае вясной.

Мітусылівец-падзёншчык
змаўкае раптоўна.
Ах, як гукі растуць,
як дужэюць яны.
Абдымаючы далеч
на ўскрайку прадоўння
І нявер'я нямога, і ялейнай маны...

* * *

Ты полем пайшла між высокага жыта
Сыцяжнай да вёскі, дзе дрэвы здалёк
Твой позірк лавілі, нябёсам адкрыты,
Лавілі твой лёгкі на досьвітку крок.

Паўстанак расстаньня.

Пад сонцам і ветрам,
Пад небам палескім ты полем пайшла
Праз леты і далеч, праз дым цыгарэтны
Дыханьнем съвітаньня, малітвай съятла.

* * *

Скрыгат крыг на абуджаных рэках
Гоніць скруху на самае дно,
І па-іншаму колы на рэйках
Зноў імя паўтараюць адно.

Кліча далеч і ў сонцы, і ў крылах.
І пакуль разгавеецца гром –
Вузялкам нематы на галінах
Маладым развязацца съятлом.

* * *

На хрэсьбінах вясёлае віно
Ліецца ў чаркі, хмелячы застольле.
І ў позірках расьце съятло – яно
Пра смутак не пытаецца ніколі.

Пра горкі прысмак сумнага віна
Цень згадкі нечай адплывае хмаркай...
Жыцьця пачатак – як пачатак дня.
Віно съпявае!
Вечнасьць звоніць чаркай!

* * *

Ня раз у сънежны дзень, абмыты сонцам,
Ласі праз поле йшлі ў такім спакоі,
Нібы на съвеце гэтым пахаваны

І жорсткасць —
зло, і сквапнасць чалавека,
І стрэльбы ўсе даўно іржа паела...

Калі бывае на души пахмурна —
Прыгадваю заліты сонцам сънег,
Глыбокі сънег, якім ласі спакойна
Ідуць, нібы плывуць у белы съвет,
Дыханьнем цёплым грэючы бязьмежжа.

